

'DE KONINGIN VAN DE SPAANSE LITERAIRE THRILLER.'
- CARLOS RUIZ ZAFÓN

**DOLORES
REDONDO
DIT ALLES
ZAL IK
JE GEVEN**

THRILLER

Dolores Redondo

Dit alles zal ik je geven

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Todo este te daré*
Oorspronkelijke uitgever: Editorial Planeta
Vertaling: Jos Kockelkoren
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Alta
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2016 Dolores Redondo
By agreement with Pontas Literary & Film Agency
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 740 7 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Eduardo, altijd.

Voor mijn vader, een Galiciër in hart en nieren.

*Voor mijn moeder en hun liefde voor elkaar, tegen de wensen
van hun ouders in, die mij sterkte in mijn trots
op mijn familie en mijn geloof dat liefde alles overwint.*

De meeste mensen vragen zich altijd af wat de burens zullen denken. Maar landlopers en aristocraten doen dat niet – zij doen gewoon wat in hun hoofd opkomt, en ze maken zich niet druk over wat een ander van hen denkt. Ik bedoel nu niet zozeer de mensen die alleen maar rijk zijn en grote feesten geven enzovoort. Ik bedoel die mensen die van geslacht op geslacht zijn opgegroeid in de overtuiging dat alleen hun mening telt.

Agatha Christie, *Het mysterieuze manuscript*

Vrijwel iedereen hier in huis kan de dader zijn.

Agatha Christie, *Het kromme huis*

Michael Corleone had letterlijk tegen alle eventualiteiten voorzorgsmaatregelen getroffen. Zijn hele planning was foutloos en op zijn veiligheidsmaatregelen viel niets aan te merken. Hij was geduldig en hoopte het hele jaar te kunnen gebruiken om alles voor te bereiden. Maar het volle jaar zou niet tot zijn beschikking staan omdat het noodlot zich tegen hem keerde en wel op een volkomen onverwachte manier. Want het was Il Patino, de grote Don zelf, die Michael Corleone in de steek liet.

Mario Puzo, *De Godfather*

Aan jouw zijde zullen ze leven en met je praten, net zoals wanneer je bij mij bent.

Isolina Carrillo, *Dos Gardenias*

INHOUD

Reddingsboei	11
De IJslandse zon	21
De droogte	37
Feng shui	44
De achilleshiel	49
Impasse	54
Inertie	86
Geheime tuin	102
De werken van de held	118
Zon van Thebe	132
Het net	137
Plaquettes	145
Een vreemde wereld	167
Rook	182
De bast breken	184
Café	210
Over de werken van de mens	244
De markies	256
De Raaf	275
Plastic	306
Skeletten	309
Feísmo	324
Heren	338
De schade beperken	349
Een idioot die naar de zee staart	366
Gekras	375

Belesar	390
De walging	412
De zonde van de hoogmoed	414
De rede en het evenwicht	432
Onder de blote hemel	451
De doden aanroepen	466
Slapeloosheid	482
Dubbele bodems	485
Intrige	494
Het hart van de kaaiman	514
Proscenium	519
Brontofobie	533
Opdracht	542
Gejammer	545
Echo	548
Gardenia's	553
Nooit meer	557
Opschudding	569
Het sacrament van de vreugde	571
Applaus, buiging, doek	579
Terug naar huis	587

REDDINGSBOEI

Het geklop op de deur klonk dwingend. Acht zelfverzekerde, snelle kloppen, van iemand die verwacht dat er meteen voor hem wordt opengedaan. Het soort sommatie dat onmogelijk verward zou kunnen worden met het aankloppen van een gast, klusjesman of bezorger. Later zou hij bedenken dat dit precies de manier is waarop je verwacht dat de politie aanklopt.

Gedurende een paar seconden keek hij peinzend naar de knipperende cursor aan het einde van de laatste zin. Het ging goed die ochtend, beter dan de afgelopen drie weken, omdat hij – ook al haatte hij het dat toe te geven – gemakkelijker schreef als hij alleen thuis was, als hij niet aan tijden was gebonden en, bevrijd van de eeuwige onderbrekingen van lunch en avondeten, zich gewoon kon laten meevoeren. Deze fase van het schrijfproces verliep altijd op dezelfde manier: *Zon van Thebe* zou over een paar weken af zijn, en misschien nog eerder als alles goed ging. Tot dat moment zou dit verhaal het enige in zijn leven zijn, zijn obsessie, het enige wat hem dag en nacht zou bezighouden, waaraan hij zou kunnen denken. Hij had het bij iedere roman aan den lijve ondervonden, een gevoel van opwinding dat hem energie gaf maar tegelijkertijd ook sloopte, een offer waar hij evenzeer van genoot als bang voor was. Een privébezigheid die maakte dat hij op die dagen, zo wist hij uit ervaring, niet het aangenaamste gezelschap was. Hij keek even naar de gang die de kamer waarin hij schreef scheidde van de huisdeur, en toen weer naar de cursor, die op voorhand al leek te trillen van de woorden die hij moest gaan schrijven. Een bedrieglijke stilte had zich meester gemaakt van het vertrek, waardoor even de hoop gloorde dat de ongelegen bezoeker het had opgegeven. Maar dat was

niet zo. Hij voelde de energie die uitging van zijn dwingende en stille aanwezigheid aan de andere kant van de deur. Hij keek opnieuw naar de cursor en bracht zijn handen naar het toetsenbord, vastbesloten om de zin af te maken. Tijdens de seconden die volgden overwoog hij zelfs om het aanhoudende geklop, dat opnieuw de hal liet dreunen, te negeren.

Geïrriteerd, niet zozeer vanwege de onderbreking maar meer door de tactloze manier van aankloppen, liep hij naar de deur en trok hem woedend open terwijl hij mompelend de portier van het gebouw vervloekte, die hij al meer dan eens had gewaarschuwd dat hij niet was gediend van interrupties als hij aan het werk was.

Twee agenten in het uniform van de Guardia Civil, een man en een vrouw, deden een stap achteruit toen hij de deur opende.

‘Goedendag, is dit het huis van Álvaro Muñiz de Dávila?’ vroeg de man nadat hij een kaartje in de holte van zijn hand had geraadpleegd.

‘Ja,’ antwoordde Manuel, die onmiddellijk zijn woede vergat.

‘Bent u familie?’

‘Ik ben zijn echtgenoot.’

De agent wierp een snelle blik op zijn collega, een gebaar dat Manuel niet ontging, maar zijn achterdochtige geest was op dat moment reeds te zeer geprikkeld om zich erover op te winden.

‘Is er iets met hem?’

‘Ik ben vaandrig Castro en naast me staat sergeant Acosta. Mogen we binnenkomen? Dat praat wat makkelijker.’

Manuel was schrijver, hij kon het scenario zo uittekenen. Twee ge-uniformeerde agenten van de Guardia Civil die vroegen of ze zijn huis mochten binnenkomen om met hem te praten konden onmogelijk bringers van goed nieuws zijn.

Manuel knikte en ging opzij. In de krappe hal leken de agenten reus-achtig met hun groene uniform en militaire laarzen. Hun zolen piepten op het donkere vernis van de parketvloer alsof ze dronken zeelui waren die hun evenwicht probeerden te bewaren op het dek van een te klein schip. Hij leidde hen door de gang naar de kamer waar zijn werktafel stond, maar in plaats van met hen naar het bankstel te lopen bleef hij plotseling stilstaan, draaide zich om en terwijl hij bijna tegen hen aan botste herhaalde hij koppig:

‘Is er iets met hem?’

Het was geen vraag, ergens tussen de deur en de kamer was het opgehouden dat te zijn en was het bijna een smeekbede geworden, een zeurend refrein dat zijn geest onafgebroken bleef herhalen: nee, alsjeblieft niet; nee, alsjeblieft niet; nee, alsjeblieft niet. En dat terwijl hij maar al te goed wist dat zijn gesmeek niets zou helpen. Het had ook niet geholpen toen de kanker in nog geen negen maanden tijd zijn zus had weggevreten. Zij, koortsig en uitgeput maar vastbesloten als altijd om hem moed in te spreken, om hem te troosten, voor hem te zorgen, had met de dood voor ogen nog geprapt: ‘Net zo lang als ik nodig had om geboren te worden, doe ik er nu over om ertussenuit te knijpen.’ Hij bleef wanhopig smeken, riep tevergeefs een hogere macht aan voor wie hij de aloude formule opdreunde terwijl hij zich als een slaafse lakei naar het kleine, benauwde vertrek sleepte waar de arts vertelde dat zijn zus die nacht niet zou doorkomen. Nee, het hielp allemaal niet, ook al was hij vastbesloten om zich te verzetten, zijn handen in een stille smeekbede samengevouwen terwijl hij de woorden hoorde, een onafwendbaar vonnis waartegen geen hoger beroep mogelijk was.

De vaandrig bewonderde eerst de prachtige bibliotheek die twee wanden van de kamer volledig in beslag nam, liet daarna zijn blik over Manuels werktafel gaan en keek hem toen weer aan.

‘Misschien kunt u beter gaan zitten,’ zei de agent terwijl hij een gebaar maakte naar de bank.

‘Ik wil niet gaan zitten, zeg het me maar,’ drong hij aan terwijl hij merkte dat hij een beetje kortaf klonk. Daarna, om het te verzachten, slaakte hij een zucht en voegde hij eraan toe: ‘Alstublieft.’

De agent voelde zicht zichtbaar ongemakkelijk, hij wendde zijn blik af naar een punt boven Manuels schouder keek en beet voordat hij begon te spreken op zijn bovenlip.

‘Het gaat over... uw...’

‘Het gaat over uw man,’ kwam de vrouw tussenbeide terwijl ze met een schuin oog naar haar collega keek, die duidelijk opgelucht was dat zij de verantwoordelijkheid overnam. ‘Het spijt ons maar we hebben slecht nieuws. Helaas moeten we u melden dat meneer Álvaro

Muñiz de Dávila vanochtend een ernstig verkeersongeluk heeft gehad. Toen de ambulance kwam, was hij al overleden. Het spijt me zeer, meneer.’

Het gezicht van de sergeant was een volmaakte ovaal en dit werd nog geaccentueerd door haar kapsel: een strakke knot waaraan een paar lokken dreigden te ontsnappen. Hij had het wel degelijk gehoord, Álvaro was dood, maar hij betrapte zichzelf erop dat hij een paar seconden lang zozeer nadacht over de serene schoonheid van deze vrouw dat hij op het punt stond deze verwarrende waarneming die zijn geest helemaal in beslag nam onder woorden te brengen. Ze was erg mooi en omdat ze zich niet bewust leek van de volmaakte symmetrie van haar gelaatstrekken werd ze nog mooier. Later zou hij, nog steeds onder de indruk van de manier waarop zijn hersenen in een poging het gezond verstand te bewaren een nooduitgang hadden weten te vinden, terugdenken aan de seconden waarin hij zijn toevlucht had gezocht tot de verfijnde lijnen van dit vrouwelijke gezicht dat, zonder dat hij het toen al wist, de eerste reddingsboei was waaraan hij zich had proberen vast te klampen. Het was een kostbaar moment maar het bleek ontoereikend om een dam op te werpen tegen de stortvloed aan vragen die zich al in zijn geest vormde. Desondanks zei hij alleen: ‘Álvaro?’

De sergeant nam hem bij de arm, later zou hij bedenken dat ze het op de manier had gedaan waarop gearresteerden worden meegevoerd, en leidde hem zonder dat hij zich verzette naar de sofa, ze duwde lichtjes tegen zijn schouder en toen hij zat nam ze naast hem plaats.

‘Het ongeluk is vanochtend vroeg gebeurd. Zijn auto is van de weg geraakt, zo te zien op een recht stuk en met redelijk zicht, het lijkt erop dat er geen ander voertuig bij betrokken was, en volgens de informatie van onze collega’s in Monforte wijst alles erop dat hij achter het stuur in slaap is gevallen.’

Manuel luisterde aandachtig en spande zich in om de details van haar verslag te volgen, terwijl hij probeerde het koor van stemmen in zijn hoofd niet te horen dat iedere keer luider riep: ‘Álvaro is dood, Álvaro is dood, Álvaro is dood.’

Het mooie gezicht van de vrouw hielp niet langer. Vanuit een oog-

hoek zag hij dat de vaandrig de voorwerpen bekeek waarmee zijn werktafel vol stond. Een glas met een restje koffie en een lepeltje, de uitnodiging om mee te dingen naar een prestigieuze literaire prijs – gebruikt als onderzetter –, de mobiele telefoon waarmee hij een paar uur geleden met Álvaro had gesproken, en de cursor die hunkerend knipperde aan het einde van de laatste zin die hij had geschreven deze ochtend, waarop hij, onnozele hals, tegen zichzelf had gezegd dat het zo goed ging. En toen besloot hij dat het niet meer uitmaakte, niets was meer belangrijk als Álvaro overleden was, en dat moest wel waar zijn, want die sergeant had het gezegd en het Griekse koor dat zich had geïnstalleerd in zijn hoofd hield niet op het te herhalen in een oorverdovend crescendo. Toen was er ineens de tweede reddingsboei.

‘Zei u Monforte? Maar dat ligt in...’

‘Monforte, in de provincie Lugo. Daar bevindt zich de politiepost van waaruit ze ons hebben gebeld, hoewel het ongeluk zelf net buiten de gemeente Chantada plaatsvond.’

‘Het is Álvaro niet.’ De stelligheid waarmee hij dit zei trok de aandacht van de vaandrig, die niet langer geïnteresseerd was in de voorwerpen op de schrijftafel en zich geschrokken naar hem omdraaide.

‘Wat?’

‘Het kan Álvaro niet zijn, mijn man is gistermiddag naar Barcelona vertrokken voor een ontmoeting met een klant. Hij zit in de marketing. Hij heeft weken gewerkt aan een project voor een Catalaanse hotelketen, ze hadden plannen voor diverse promotieactiviteiten en juist vanochtend, heel vroeg, zou er een bijeenkomst zijn waarin ze die zouden presenteren, hij kan dus onmogelijk in Lugo zijn geweest, het moet een vergissing zijn. Ik heb hem gisteravond laat nog gesproken, vanochtend nog niet want hij had al heel vroeg een vergadering en ik sta altijd laat op, maar ik ga hem nu meteen bellen.’

Hij ging staan en liep voor de vaandrig langs zonder op de meewarige blikken te letten die de agenten uitwisselden. Onhandig betastte hij de voorwerpen op het bureau en raakte het lepeltje, dat tegen de rand van het glas met opgedroogde koffieresten rinkelde. Hij pakte de telefoon. Hij drukte op een paar toetsen en luisterde zonder zijn blik af te wenden van de sergeant, die hem bedroefd aankeek.

Manuel wachtte tot de beltoon ophield. ‘Hij is vast nog in vergadering, daarom neemt hij niet op,’ probeerde hij uit te leggen.

De sergeant stond op. ‘U heet Manuel, toch?’

Hij knikte alsof hij een last op zich nam.

‘Manuel, kom hier, ga naast me zitten, alstublieft.’

Hij liep terug naar de bank, met de telefoon nog in zijn handen, en deed wat ze vroeg.

‘Manuel, ik ben ook getrouwd,’ zei ze terwijl ze even naar het matte goud van haar trouwring keek, ‘en ik weet uit ervaring, vooral door mijn werk, dat we nooit helemaal zeker weten wat onze partner aan het doen is. Het is iets waarmee je moet leren leven, anders word je gek van onzekerheid. Er is vast een reden waarom uw man zich daar bevond en waarom hij u dat niet heeft verteld, maar we weten zeker dat hij het is. Dat niemand zijn mobiel beantwoordt, komt doordat de collega’s uit Monforte die in bewaring hebben genomen. Ze hebben het lichaam van uw man overgebracht naar het Forensisch Anatomisch Instituut van het ziekenhuis in Lugo, een familielid heeft hem daar geïdentificeerd. Zonder enige twijfel gaat het om Álvaro Muñiz de Dávila, vierenveertig jaar oud.’

Hij had ieder argument van sergeant Acosta hoofdschuddend ontkend en had haar vergissing met betrekking tot Álvaro toegeschreven aan de uitgedoofde glans van die ring, die haar ertoe bracht absolute waarheden over relaties te verkondigen. Er was nauwelijks een paar uur verstreken sinds de laatste keer dat hij met Álvaro had gesproken en hij was in Barcelona, niet in Lugo, wat zou Álvaro in godsnaam in Lugo moeten doen? Manuel kende zijn man, hij wist waar hij was en dat was zeker niet op een of andere rotweg in Lugo. Hij haatte absolute waarheden over relaties, hij haatte eigenlijk elke absolute waarheid, en hij begon deze bijdehante sergeant te haten.

‘Álvaro heeft geen familie,’ weerlegde hij.

‘Manuel...’

‘Goed, zoals iedereen heeft hij vast wel familie, maar hij had geen enkel contact met hen. Dat was al veel eerder zo, al lang voordat Álvaro en ik elkaar leerden kennen, toen hij nog heel jong was en op zichzelf ging wonen. U vergist zich.’

‘Manuel, uw naam en telefoonnummer stonden onder de letters Aa in de mobiel van uw man,’ legde ze geduldig uit.

‘Onder de letters Aa...’ fluisterde hij.

Hij herinnerde het zich, een paar jaar geleden hadden ze dat gedaan. De letters Aa, ‘Alarmeeradres’, een aanbeveling die de verkeersdienst had gedaan zodat duidelijk was wie te waarschuwen in geval van een ongeluk. Hij opende de agenda van zijn mobiel en zag zijn eigen Aa, Álvaro. Hij staaarde enkele seconden naar de afzonderlijke letters die samen Álvaro’s naam vormden en merkte dat zijn blik vertroebelde door de tranen die plotseling in zijn ogen opwelden. Toen was er ineens nog een reddingsboei.

‘Maar ik ben niet gebeld. Iemand had me dan toch moeten bellen?’

De vaandrig leek bijna tevreden ook iets te kunnen zeggen.

‘Zo ging het tot een paar jaar geleden, er werd gebeld naar de aangegeven contactpersoon of, als die er niet was, naar het nummer onder “huis” of “ouders” en die kreeg dan het nieuws te horen. Maar dat was heel traumatisch en meer dan eens veroorzaakten die telefoontjes hartaanvallen, ongelukken of... ongewenste reacties. We proberen dat nu beter te doen. Tegenwoordig vereist het protocol een positieve identificatie, daarna wordt de kazerne gewaarschuwd die zich het dichtst bij het huisadres van de overledene bevindt en komen we altijd met twee agenten langs, van wie er een zoals ook in dit geval een officier is, en delen we het nieuws persoonlijk mee of we begeleiden de persoon naar de identificatie.’

Dus heel dit circus van ‘gaat u zitten en wees rustig’ had maar één doel, het was een protocol dat was opgesteld voor het overbrengen van het ergste nieuws dat je kunt krijgen. Een protocol dat slechts twee van de drie aanwezigen kenden en waartegen, zo wist hij nu, van begin af aan geen beroep mogelijk was geweest.

Een paar tellen lang zei of deed niemand iets, totdat de vaandrig een ongeduldig gebaar maakte naar de vrouw.

‘Misschien dat u een familielid wilt bellen of een vriend om met u mee te gaan,’ opperde ze.

Manuel keek haar verdwaasd aan. Haar woorden drongen nauwe-

lijks tot hem door, alsof ze tot hem sprak vanuit een andere dimensie of van onder water.

‘Wat moet ik nu doen?’ vroeg hij.

‘Zoals ik al zei, het lichaam bevindt zich in het Forensisch Anatomisch Instituut van het ziekenhuis in Lugo, daar zullen ze u vertellen welke stappen u dient te ondernemen en zullen ze het lichaam aan u overdragen zodat u het kunt begraven.’

Hij stond op met een kordaatheid die meer bluf dan iets anders was en liep naar de gang, waardoor de agenten zich gedwongen voelden hem te volgen terwijl hij hun beloofde dat hij zodra ze weg waren zijn zus zou bellen. Zich ervan bewust dat hij om van de twee af te komen kalm moest overkomen, drukte hij hun de hand en zag de vorsende blikken van de agenten, die niet pasten bij de vriendelijke gebaren waarmee ze afscheid namen. Hij bedankte ze nog een keer en deed de deur dicht.

Hij wachtte even en leunde tegen de deur, in de zekerheid dat er aan de andere kant ook werd geluisterd. Vanuit deze hoek, waarin hij waarschijnlijk nooit lang genoeg had stilgestaan, kon hij goed zien hoe de kleine gang, als de strak samengebonden stelen van een boeket, leidde naar de in het volle licht badende kamer. De woning die hij al vijftien jaar deelde met Álvaro en die hem, bekeken vanaf deze onbekende uitzichtpost, immens voorkwam. Het licht dat binnenstroomde door het raam deed de hoeken van de meubels vervagen en hun witte kleuren vervloeien tot ze één werden met de muren en het plafond, en op dat moment was dit geliefde en bekende territorium niet langer zijn thuis maar werd het een ijzige oceaan van zon, een helse IJslandse nacht, waarin hij zich opnieuw verweesd voelde zoals tijdens die andere nacht in het ziekenhuis.

Zijn zus bellen. Hij glimlachte bitter toen hij eraan dacht, had het maar gekund. Hij voelde hoe de misselijkheid tegen zijn borst opklom als een warm en opdringerig dier dat op zijn schoot wilde kruipen, en de tranen sprongen hem in de ogen toen hij zich realiseerde dat de enige twee personen die hij zou hebben willen bellen dood waren.

Hij wist zijn verlangen om te huilen te bedwingen en liep terug naar de kamer, waar hij op dezelfde plek als daarvoor ging zitten en de tele-

foon van het tafeltje pakte. Toen hij het scherm activeerde, verscheen de naam Álvaro als belkeuze, hij keek er even naar, zuchtte en zocht toen een andere naam in de agenda.

De zachte, vrouwelijke stem van Mei was te horen aan de andere kant. Mei Liu was al meer dan tien jaar de secretaresse van Álvaro.

‘Hallo Manuel, hoe is het met je? Hoe gaat het met je nieuwe roman? Ik ben zo benieuwd, ik kan bijna niet wachten. Álvaro heeft me verteld dat hij ongelooflijk goed wordt.’

‘Mei,’ onderbrak hij haar woordenstroom, ‘waar is Álvaro?’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn en Manuel wist dat ze zou liegen, hij had een van die flitsen van helderziendheid waarin iemand voor eventjes inzicht krijgt in het raderwerk dat de wereld beweegt, dat bijna heel ons leven barmhartig voor ons verborgen blijft.

‘Álvaro? Die is in Barcelona.’

‘Lieg niet tegen me, Mei,’ zei hij ruw, ook al fluisterde hij.

De stilte op de lijn bewees dat ze zich ongemakkelijk voelde en dat ze de pauze benutte om wanhopig een smoes te verzinnen die haar wat extra tijd zou opleveren om na te denken.

‘Ik lieg niet, Manuel. Waarom zou ik tegen je liegen?’ Haar stem was nu schriller, alsof ze op het punt stond in huilen uit te barsten. Verontschuldigen, vragen... Alles wat ze maar kon bedenken om een rechtstreeks antwoord te ontwijken. ‘Hij is... in Barcelona, in vergadering met de directie van die Catalaanse hotelketen.’

Manuel kneep de telefoon in zijn hand tot zijn knokkels wit werden, hij sloot zijn ogen en wist met veel moeite de impuls te onderdrukken om het ding weg te gooien, te vernietigen, in duizend stukken te breken en zo de leugens die hem via de lijn bereikten tot zwijgen te brengen. Terwijl hij sprak deed hij zijn best om rustig te blijven en niet toe te geven aan het verlangen om het uit te schreeuwen.

‘Er waren net twee agenten van de Guardia Civil hier, ze vertelden me dat Álvaro niet in Barcelona was, dat hij vannacht is omgekomen bij een verkeersongeluk en dat hij zich momenteel in het mortuarium in Lugo bevindt. Dus vertel me nu verdomme eens, want het is onmogelijk dat jij het niet wist, waar Álvaro was.’ Hij sprak de woorden langzaam articulerend uit om zijn woede te bedwingen.

De stem van de vrouw brak en ging over in gejammer, waardoor hij nauwelijks kon verstaan wat ze zei.

‘Het spijt me, Manuel, het spijt me.’

Hij hing op en Mei werd nooit de derde reddingsboei die ze had kunnen zijn.